

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **RNDr. M. P., Ph.D.**, zastoupený Mgr. Michalem Vepřekem, advokátem se sídlem Husova 242/9, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 8. 2013, č. j. 10 Af 545/2012 – 52,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 8. 2013, č. j. 10 Af 545/2012 – 52, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, č. j. 10 Af 545/2012 – 52, zrušil Krajský soud v Českých Budějovicích jak rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „stěžovatel“) ze dne 4. 9. 2012, č. j. 5949/12-1700, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“), tak platební výměr Finančního úřadu v Českých Budějovicích (dále jen „finanční úřad“) ze dne 14. 5. 2012, č. j. 313402/12/077980303549, kterým byl účastníkovi řízení vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 300.000 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že při interpretaci neurčitého pojmu neoprávněné použití peněžních prostředků uvedeného v ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákon č. 218/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), je nutné zohlednit účel poskytnutí veřejných prostředků a jeho naplnění. Krajský soud poukázal především na smysl ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, kterým je zamezit neoprávněnému používání prostředků státního fondu jejich příjemcem tak, aby je nevydal v rozporu se stanovenými podmínkami. Pochybení účastníka řízení, který opožděně předložil požadované doklady, však nelze považovat za neoprávněné použití peněžních prostředků státního fondu ve

smyslu citovaného ustanovení, a tedy ani za porušení rozpočtové kázně se všemi důsledky z toho vyplývajících. Výklad ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech finančního úřadu i stěžovatele je příliš formalistický a nezohledňuje smysl a účel tohoto ustanovení. Tím je beze sporu zamezit neoprávněnému používání prostředků státního fondu jejich příjemcem tak, aby je nevydal v rozporu se stanovenými podmínkami, které jsou určeny ať již právním předpisem, smlouvou o poskytnutí úvěru z prostředků státního fondu podle nařízení vlády č. 616/2004 Sb., o použití prostředků Státního fondu rozvoje bydlení formou úvěru na úhradu části nákladů spojených s výstavbou nebo pořízením bytu některými osobami mladšími 36 let, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 616/2004 Sb.“), rozhodnutím apod. K takové situaci by například došlo, kdyby účastník řízení obdržel prostředky a vydal je zcela na jinou stavbu. Krajský soud proto posoudil jako důvodnou námitku účastníka řízení, že jeho postupem nedošlo k porušení rozpočtové kázně, jak tvrdí stěžovatel. Podle krajského soudu nedošlo k neoprávněnému výdeji prostředků, i když účastník řízení doručil daňové doklady prokazující účel použití úvěru a výpis z jeho účtu ohledně úhrady daňových dokladů Státnímu fondu pro rozvoj bydlení (dále jen „státní fond“) téměř s ročním prodlením, neboť za takový výdej nelze bez dalšího považovat pouhé opožděné dodání faktur a výpisů z účtu.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku výkladu pojmu neoprávněné použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního fondu užitého v ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Podle stěžovatele musí správce daně postupovat striktně podle zákona o rozpočtových pravidlech a nařízení vlády č. 616/2004 Sb. a není oprávněn rozhodovat na základě správního uvážení. Pokud by byla možnost zvažovat míru porušení, vedlo by to k nastolení stavu právní nejistoty a korupčního prostředí. Účastník řízení si musí být vědom toho, že na poskytnutí úvěru není právní nárok. Jedná se o dobrou vůli státu, která musí být vyvážena přísnými podmínkami, které jej zavazují. Na druhou stranu si byl zákonodárce vědom přísnosti uvedené právní úpravy, a proto při nesplnění povinnosti stanovené smlouvou lze využít institutu prominutí odvodu vyměřeného za porušení rozpočtové kázně, který účastník řízení také využil. Účastník řízení je povinen dodržovat jak zákonné podmínky, tak podmínky vyplývající ze smlouvy o poskytnutí úvěru. Jakékoliv neoprávněné použití veřejných prostředků je porušením rozpočtové kázně. Jelikož se jedná o veřejné prostředky, je nutno, aby jejich použití odpovídalo všem podmínkám, za kterých byly poskytnuty. Správní orgán má možnost podle ust. § 14 zákona o rozpočtových pravidlech stanovit, porušení jakých podmínek bude postiženo nižší sankcí, než je stanovena v ust. § 44a citovaného zákona. Podmínka, kterou účastník řízení porušil, však nebyla státním fondem označena za méně závažnou, a proto finanční úřad nemohl jinak, než jak je stanoveno v ust. § 44a odst. 3 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech a uložit účastníku řízení sankci ve formě odvodu do státního fondu za porušení rozpočtové kázně. Dále stěžovatel namítal, že účastník řízení se ve smlouvě o poskytnutí úvěru uzavřené mezi účastníkem řízení a stěžovatelem dne 22. 6. 2005 (dále jen „smlouva o poskytnutí úvěru“), zavázal nejen, že poskytnuté prostředky použije na stanovený účel, ale i k tomu, že předloží požadované doklady určené státním fondem ve stanovené lhůtě. Závaznost podmínek ve smlouvě o poskytnutí úvěru určuje státní fond a jejich plnění, stejně jako plnění podmínek vyplývajících ze zákona, kontroluje finanční úřad, přičemž podle ust. § 6 odst. 6 nařízení vlády č. 616/2004 Sb.

pokračování

postupuje podle zákona o rozpočtových pravidlech. Porušení podmínek nelze zhojit tím, že účastník řízení nakonec s několikaměsíčním zpožděním svou povinnost splní. Pokud by tato možnost byla připuštěna, nemělo by stanovení termínů pro splnění těchto povinností žádný smysl. Podmínka předložit státnímu fondu daňové doklady prokazující použití úvěru a výpis z účtu prokazující úhradu předložených daňových dokladů je podstatná již proto, aby bylo možné prověřit, zda byl úvěr použit ke stanovenému účelu, tedy k výstavbě rodinného domu. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se stěžovatel mylí, pokud si myslí, že je po něm požadováno, aby v daném případě užil správního uvážení. Nejde totiž o správní uvážení, ale o interpretaci uvedených právních norem. Za mylnou označil účastník řízení stěžovatelovu úvahu, že se má řídit pouze zákonem o rozpočtových pravidlech a ne jinými právními předpisy a jejich účelem a smyslem. Stěžovatel tak dokazuje, že pouze formalisticky opisuje a aplikuje ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech a nařízení vlády č. 616/2004 Sb., aniž by hodnotil danou situaci v kontextu celého právního řádu a zohlednil především smysl a účel citovaného zákona, nařízení vlády č. 616/2004 Sb. a smlouvy o poskytnutí úvěru a pravidel v ní sjednaných. Účastník řízení odkázal na nálezný ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 2166/10, v němž Ústavní soud uvedl, že *„[p]ři výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větech toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy.“* Účastník řízení vyjádřil také nesouhlas s tím, že by interpretace příslušných právních norem jím požadovaným způsobem nastolila právní nejistotu a rozšiřovala korupční prostředí. Domnívá se, že jeho formální pochybení je pouze nepodstatným porušením smlouvy o poskytnutí úvěru, které není postihováno odvodem za porušení rozpočtové kázně. Proto pokud stěžovatel postupoval tak, jak postupoval, byl to právě on, kdo nastolil právní nejistotu účastníka řízení. Podle účastníka řízení nelze určitý výklad právní normy odmítnout s argumentem, že by mohl vést k rozšiřování korupčního prostředí nebo ke zneužití nepoctivými osobami, neboť stěžovatel musí posuzovat pouze, zda výklad je či není v souladu s ústavním pořádkem a obsahem, smyslem a účelem vykládané právní normy. Právní řád disponuje zcela jinými prostředky k předcházení a postihování korupčního či nepoctivého jednání. Podle přesvědčení účastníka řízení byl stěžovatelem a finančním úřadem porušen princip vzájemné součinnosti a spolupráce správních orgánů, protože dva orgány veřejné správy posuzovaly situaci účastníka řízení zcela odlišně. Státní fond nikdy neposuzoval pochybení účastníka řízení jako porušení rozpočtové kázně spojené s povinností odvodu do státního fondu, a finanční úřad po téměř 6 letech od pochybení naopak sankcionoval toto pochybení jako porušení rozpočtové kázně odvodem do státního fondu a vyměřením penále dosahujícího téměř stejné výše, jako byla původní výše jistiny úvěru. Účastník řízení z výše uvedených důvodů navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu účastník řízení uzavřel dne 22. 6. 2005 smlouvu o poskytnutí úvěru z prostředků státního fondu, na základě které mu byla poskytnuta návratná finanční pomoc (úvěr) ve výši 300.000 Kč. Tento úvěr mu byl poskytnut k financování výstavby rodinného domu. V době od 26. 10. 2011 do 2. 5. 2012 byla u účastníka řízení provedena daňová kontrola, při níž bylo zjištěno, že účastník řízení nepostupoval při čerpání úvěru v souladu s obsahem smlouvy o poskytnutí úvěru, jelikož nesplnil podmínku stanovenou v čl. VI odst. 2 písm. c) této smlouvy, ve které se zavázal do 60 dnů po každém čerpání úvěru předložit státnímu fondu daňové doklady prokazující účel použití peněžních prostředků z úvěru a výpis z účtu prokazující úhradu jím předložených daňových dokladů. Účastník řízení čerpal peněžní prostředky z úvěru dne 11. 8. 2005 na úhradu faktur ve výši 86.665 Kč a dne 12. 8. 2005 na úhradu faktur ve výši 272.367 Kč, přičemž u úvěru měla být čerpána již jen částka 213.335 Kč. Faktury měl tedy společně s výpisem z účtu předložit státnímu fondu do 10. 10. 2005. Tyto doklady však byly státnímu fondu doručeny až 22. 11. 2006. Finanční úřad vyhodnotil nedodržení podmínek smlouvy o poskytnutí úvěru jako porušení rozpočtové kázně podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech a uložil účastníku řízení platebním výměrem odvod do státního fondu podle ust. § 44a odst. 4 písm. c) citovaného zákona ve výši 300.000 Kč. Proti vydanému platebnímu výměru podal účastník řízení odvolání, které stěžovatel zamítl a napadené rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

Podle ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech se pro účely tohoto zákona rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

Podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle ust. § 44a odst. 3 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního fondu, jestliže není státním fondem a porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté z tohoto státního fondu.

Smlouva o poskytnutí úvěru, kterou účastník řízení uzavřel se státním fondem, je smlouva veřejnoprávní. Státní fond má v tomto smluvním vztahu vrchnostenské postavení, z čehož plyne, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí úvěru. Pokud se příjemce úvěru rozhodne smlouvu se státním fondem uzavřít, tím zcela akceptuje

pokračování

podmínky stanovené státním fondem. Poskytnutím úvěru jeho příjemce přijímá určité dobrodíní ze strany státu a protiváhou tohoto dobrodíní není, na rozdíl od soukromoprávních vztahů, protiplnění ve prospěch poskytovatele úvěru, ale právě akceptace podmínek, za nichž je úvěr poskytován (rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 – 90). Jedna z takových podmínek byla uvedena v čl. VI odst. 2 písm. c) smlouvy o poskytnutí úvěru a stanovovala, že účastník řízení do 60 dnů po každém čerpání úvěru předloží státní fondu daňové doklady prokazující účel použití úvěru a výpis z účtu prokazující úhradu jím předložených daňových dokladů. Je nesporné, že tuto podmínku stěžovatel nedodržel, když požadované doklady předložil státnímu fondu místo do 10. 10. 2005 až dne 22. 11. 2006.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že v případě účastníka řízení se nejedná o neoprávněné použití prostředků, neboť tento pojem je neurčitý právní pojem, který je nutno vykládat tak, že se jedná pouze o takové použití peněžních prostředků, které je zcela v rozporu s jejich určením podle smlouvy, popřípadě je zjevně ne hospodárné. Neurčité právní pojmy se ve správním právu používají v situacích, kdy norma správního práva používá výraz, který blíže obsahově nevymezuje a který není blíže obsahově vymezen ani jinými právními normami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007 - 56). Pojem neoprávněné použití peněžních prostředků však zákonodárce vymezil v ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech a nejedná se tak o neurčitý právní pojem. Z uvedeného vyplývá, že pokud by měl být pojem neoprávněného použití peněžních prostředků vykládán způsobem, jakým jej vyložil krajský soud, byla by úmyslně opomenuta část výše uvedeného ustanovení týkající se povinnosti dodržovat i další podmínky vztahující se k poskytnutému úvěru a jednalo by se tak o svévolný výklad právní normy. Nejvyšší správní soud se k výkladu pojmu neoprávněné použití peněžních prostředků vyjádřil již v rozsudku ze dne 19. 3. 2007, č. j. 9 Afs 113/2007 - 63, tak, že *„je třeba neoprávněným použitím, respektive neoprávněným výdejem rozumět vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, jak tvrdí stěžovatel, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami, stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci na základě, kterých byla dotace příjemci poskytnuta.“* Skutečnost, že účastník řízení použil peněžní prostředky v souladu s jejich účelovým určením, je nesporná, avšak z hlediska toho, zda použil peněžní prostředky neoprávněně, musí být zvaženo i to, zda byly dodrženy také další podmínky uvedené ve smlouvě o poskytnutí úvěru. V daném případě je nepochybné, že jednu z podmínek podle předmětné smlouvy nedodržel.

Nejvyšší správní soud nemůže ponechat stranou skutečnost, že zákonem č. 26/2008 Sb., kterým se mění zákon o rozpočtových pravidlech a další související zákony, ve znění pozdějších předpisů, bylo do zákona o rozpočtových pravidlech s účinností od 1. 3. 2008 ust. § 14 odst. 3 písm. k), které stanoví, že poskytovatel dotace či návratné finanční výpomoci v rozhodnutí, resp. smlouvě o poskytnutí dotace či návratné finanční výpomoci uvede i *„ostatní povinnosti, které příjemce v souvislosti s poskytnutím dotace nebo návratné finanční výpomoci plní a jejichž nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e).“* Ode dne účinnosti citovaného zákona tak může poskytovatel dotace či návratné finanční výpomoci (státní fond) uvést ve smlouvě povinnosti, jejichž porušení nebude znamenat

porušení rozpočtové kázně. V případě účastníka řízení, který smlouvu o poskytnutí úvěru uzavřel dne 22. 6. 2005, však byla situace jiná. Státní fond tuto možnost v době uzavření předmětné smlouvy neměl. Účastník řízení tak přistupoval ke smlouvě s tím, že v ní jsou uvedené podmínky, z nichž každou jednotlivou musí splnit a musel či měl vědět, že pokud tak neučiní a podmínky, za kterých mu byly příslušné peněžní prostředky státním fondem poskytnuty, poruší, znamená to v souladu s ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, že neoprávněně použil peněžní prostředky, což je podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) citovaného zákona považováno za porušení rozpočtové kázně a sankcionováno odvodem do státního fondu [ust. § 44a odst. 3 písm. b)].

Stěžovatel dále namítal, že porušení podmínky uvedené ve smlouvě o poskytnutí úvěru nelze zhojit jejím dodatečným splněním, zatímco účastník řízení naopak tvrdil, že je potřeba vzít v potaz, že v době kontroly finančním úřadem již byly předmětné doklady a faktury předloženy, tedy podmínka byla splněna. Krajský soud uvedl, že *„tato skutečnost není zcela irrelevantní“*. Nejvyšší správní soud se k rozhodnému stavu při posuzování porušení rozpočtové kázně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009 - 63, tak, že *„podle § 44 odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech odvod za porušení rozpočtové kázně a penále vyměřuje příslušný finanční úřad, takže k jejich vyměření nedochází ze zákona již porušením rozpočtové kázně, nýbrž na základě rozhodnutí správního orgánu. Z hlediska posuzování dodržení rozpočtové kázně je rozhodující stav, který tu je v době rozhodování finančního úřadu, a nikoliv ten, jenž existoval v nějakém předchozím období.“* K výše uvedenému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v případě za odlišného skutkového stavu. V případě účastníka řízení státní fond po porušení podmínek smlouvy o poskytnutí úvěru nezměnil, přičemž je to právě státní fond, který svým rozhodnutím, resp. smlouvou o poskytnutí úvěru, vytváří právní rámec, v jehož mezích má příjemce úvěru povinnost se pohybovat. Na návratnou finanční výpomoc není právní nárok (§ 14 zákona č. 218/2000 Sb.) a její poskytnutí ze státního fondu je de facto dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Příjemce úvěru je tak povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale také podmínky stanovené ve smlouvě o poskytnutí úvěru. Finanční úřad je pak oprávněn kdykoliv během doby poskytování úvěru kontrolovat, zda z tohoto právního rámce nevybočil, tedy zda neporušil podmínky, ke kterým se zavázal, a zda tak neporušil rozpočtovou kázeň (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 2 Aps 6/2008 - 86). Dospěl-li finanční úřad k závěru, že v době poskytování úvěru porušil účastník řízení podmínky smlouvy o poskytnutí úvěru, jednalo se o neoprávněné použití peněžních prostředků a porušení rozpočtové kázně, kterou musel sankcionovat odvodem do státního fondu.

Navíc Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podmínka, kterou účastník řízení porušil, nebyla státním fondem vyčleněna ani jako méně závažná, ani u ní nebylo uvedeno, že by její nesplnění bylo považováno za méně závažné (§ 14 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech). Proto finanční úřad, který za porušení rozpočtové kázně odvod vyměřuje, vyměřil správně odvod v částce, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň [§ 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech].

V případě účastníka řízení není na místě uplatnění principů vyjádřených např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2014, č. j. 2 Afs 49/2013 - 34,

pokračování

nebo ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 Afs 107/2008 - 100, z nichž vyplývá, že je třeba vždy zohlednit skutečný rozsah porušení rozpočtové kázně, resp. skutečný objem prostředků, ve vztahu k nimž byla rozpočtová kázeň porušena, protože povinnost, kterou účastník řízení porušil, se vztahovala na celý rozsah rozpočtových prostředků, které obdržel.

Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že přes výše uvedené je zřejmé, že jakkoli se porušení rozpočtové kázně týká celého objemu stěžovateli poskytnutých prostředků, povaha tohoto porušení je marginální a není patrné, že by vedlo ke vzniku škody na straně poskytovatele prostředků nebo že by došlo k čerpání prostředků v rozporu s jejich hospodářským účelem. Navíc porušení bylo kontrolováno až se značným odstupem poté, co k němu došlo a i co bylo stěžovatelem napraveno. Tyto skutečnosti je třeba brát v úvahu při dalším postupu správních orgánů v dané věci, pokud budou pro takový postup důvody (viz zejm. § 44 odst. 10 a 11 zákona o rozpočtových pravidlech).

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. května 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu